

יום הולדת בכלא

כשהואשם רונן שגיא ברצח הברוקר, קיוותה אמו, ליוזיקה שגיא, שהפסיכיאטרים חילטו שהוא לא מסוגל לעמוד לדין. ליוזיקה חשבה הרבה זמן שהילד הוא בעייתי, וקיוותה שפעם אחת בחיים העובדה הזאת תעזור לו. אבל הפסיכיאטר שנשלח עלייה ושברק את רונן שגיא החליט שהוא כשר לעמוד לדין. ואומנם, הוא התנהג באופן נורמאלי, פחות או יותר, ואפילו כששמע את פסקהדין נראה כאילו הוא קיבל אותו בהשלמה.

אבל נראה שהשעה של קריאת פסקיהדין וגיווריהדין היתה השעה האחרונה שבה הוא התנהג באופן נורמאלי. מאז החזר לכלא, ניתק רונן שגיא מגע עם העולם. הוא הפסיק לדבר, והסתגר לגמרי בתוך עצמו. אחרי ימים אחדים אפילו שילטונות בית-הסוהר התחילו לדאוג, והם קראו לר"ר סטר פילפן, הפסיכיאטר שהוא אי-מת בתי-הכלא, שינסה לעזור לו. מאז יש פגישות שבועיות בין ר"ר סילפן, רונן שגיא והאמא ליוזיקה בבית-הסוהר. ליוזיקה נוסעת לפגישות האלה וחוזרת משם שבורה ורצוצה. פחות ופחות רואים אותה היום באירועים חברתיים, יותר ויותר רואים אותה מטיילת ברחובות עם בנה הצעיר ועם הכלב שלה, כשמבט לגמרי לא שמח בעיניה.

ביום ההמישי שעבר חגגה ליוזיקה את יום הולדתה בכלא, יחד עם בנה ועם הדוקטור, בנסיון לעזור לבנה לחזור וליצור קשר עם העולם. יום הולדת עצוב מעין כמותו.

לא עומדים בקצב

הבעיה עם האנשים מהדרור הקודם היא שיש להם הרגלי-עבודה מאוד משונים. הנה, למשל, עורך-הדין **שלמה תוסיה-כהן**, שכבר 30 שנה או יותר מגיע למישרד שלו לפני 5 בבוקר ועוזב אותו במשעה כמו השעה 2 בלילה. אלוהים יודע מתי היה לו זמן לעשות שני בנים מוצלחים כמו שיש לו, אבל עובדה היא שהבנים נולדו וגדלו ואפילו גמרו פקולטה למישפטים והתחילו לעבוד עם אבא. מה יותר מזה צריך כן-אדם? לא כלום.

אבל שני הבנים, **אריה ויוסף**, נולדו בתקופה שבה עבודה זו עובדה של 8 עד 10 שעות ביום, ואחר-כך יש גם קצת חיים פרטיים, וקצת בילויים, וקצת מכל דבר אחר.

כנראה פרצו קצת סיכוכים על הרקע הזה במישרד עורכי-הדין, והנה איך שהם פתרו את הבעיה. בין מישרדו של האב, העובד 18 שעות ביום, לבין מישרדם של הבנים, העובדים רק 10 שעות ביום, הוקמו מחיצות-עץ גבוהות, כדי שאי-אפשר יהיה לראות את הברלי ההשקפות. דווקא נראה לי שזה יופי של רעיון, מחיצות גר חילוקי-רעות.

אלקה ושלמה תוסיה-כהן עבודה זו עבודה

הספד מוקדם מדי

אותן, ואז היא השיגה חנות קטנה בשוק הפישפשים והעסקים התחילו לפרוח. במשך שנים היא ניהלה רומאן עם שכן שלה מהשוק, ועשתה חיים משוגעים, ובאותה הודמנות גם מכרה ומכרה ומכרה ואספה כסף.

עכשיו היא קנתה עוד חנות בשוק, וגם החליפה חבר. החבר החדש שלה הוא איש-תיאטרון, הצעיר ממנה בכמה שנים טובות, בעל עגיל באוזן, שאיתו היא נוסעת למסעות במקומות שונים בעולם.

אז זה נכון שלחיים חפר נשאר המקאמות, אבל לרותי נשאר העולם, והיא יודעת איך לנצל אותו בצורה הכי טובה.

זוכרים את רותי חפר, שהיתה נשואה לחיים חפר?

אחרי שהם התגרשו, נידנדו אנשים בראשם ואמרו עליה שהיא מיסכנה. חיים נשאר בדירה היפה שלהם, הבת המשותפת שלהם עברה לגור איתו, ורותי נשארה בלי כלום.

כמעט הספידו אותה, את האשה היפה וכהת-העור. אבל לא טיפוס כרותי תתאבל על עצמה. היא חזרה בהתחלה לגור בכרם-התימנים, והתחיי לה להתעסק בכגרים ישנים. קנתה שמאטס, צב"ע אולם בצבעים חמים, הרביקה עליהם תחרות ופיצ'פסק אחרים, ומכרה אותם לנשים יפות. היא פתחה כמה חנויות בתל-אביב וסגרה

ליוזיקה שגיא במסיבה מבט לא שמח בעיניים

רות חפר לצעיר יש עגיל באוזן

מילה של מומחה לנשואין

אם אתם רוצים לשמור על חייה-נשואין שלכם, קחו עצה ממרפא טיבעוני. הטיבעונים האלה לא רק שהם יודעים איך להישאר צעירים ויפים ובריאים ושריריים, אלא שהם גם יודעים איך ליהנות מכל העולמות וגם להישאר נשואים עם אותה אשה 25 שנה.

את יוסיה-נשואין ה-25 חגגה השבוע **קוצי אבן-חן** ואשתו **גודי** (שלפעמים מדברת מהבטן). לזוג שלושה ילדים, כשהאחרון שבהם, בן ה-12, נקרא **שחר**, על שם השעה שבה הבעל היה חוזר הביתה לאשתו. בדיוק בגלל הסיבה הזאת שאלתי את קוצי איך אפשר לחזור הביתה עם שחר, ובכל פעם להתקבל בשימחה על-ידי האשה החוקית. עכשיו תשימו לב לתשובה:

"אם את כל המרץ שלך אתה משקיע כאשתך, ורק את שאריות המרץ אתה מפזר בחוק, זה אפשרי. הבעיה היא שגברים רבים לא יודעים את הפאטנט הזה, והם עושים להיפך. את כל המרץ הם מפזרים בחוק, ואת השאריות הם מביאים הביתה."

עכשיו הם שניהם יושבים בבית-הרופא במשך כמה שעות ביום ומסתכלים בהנאה על התור הגדול של אנשים המחכים למוצא פיהם בכל הקשור לבריאות. על פי הרפואה הטיבעונית, כולל בריקות-שיער בחו"ל ועוד דברים משונים מאוד, שכנראה עוזרים לאנשים וגם עוזרים מאוד לזוג אבן-חן. אם כולם מרוצים, למה שאני לא אהיה?

קוצי אבן-חן עם אשתו גודי לא לפזר את המרץ בחוק

חרותה: להד"ם

קצינה הראל התנצלות

בשבוע שעבר כתבתי במדרור זה כמה שררות על חרותה הראל, קצינת-המישטרה שגרונה לקנס של 20 אלף שקל על עבירת תנועה.

לצערי כללתי ברשימה כמה פרטים על חייה האישיים, שלא היו נכונים. אני מתנצלת על כך.